

Μερικές σκέψεις ενός “φοβισμένου” υπαλλήλου ΑΕΙ...

Σκέφτομαι ότι δεν ήξερα μέχρι τώρα τι θα πει αγώνας. Βλέπετε, έτυχε να είμαι σε μια γενιά που επί της ουσίας δεν είχε χρειαστεί να παλέψω αληθινά για κάτι. Μερικές καταλήψεις στο σχολείο και αυτό μου έφτανε-μέχρι εκεί. Άλλωστε φοβόμουν γιατί, όπως μου έλεγε η μάνα μου, «που να τρέχεις τώρα, κάτσε σπίτι μη σε βρει και καμιά αδέσποτη». Κι εγώ βασικά καθόμουν... και φοβόμουν τους αγώνες για να μη με βρει καμιά αδέσποτη. Όσο για τα φοιτητικά χρόνια, δεν το συζητώ... μόνο να βγαίνω έξω με παρέες και να διασκεδάζω... πού χρόνος για αγώνες και σκοτούρες...

Μετά, ξεκίνησε η δουλειά και πάλι δεν έτυχε ή δε χρειάστηκε –πείτε το όπως θέλετε- να αγωνιστώ για κάτι. Διεκδικήσεις καθημερινές που τις έκαναν άλλοι για μένα, δε χρειαζόμουν άλλωστε, κάποιος άλλος έτρεχε κι εγώ μάθαινα το αποτέλεσμα. Ήταν καλό; Χαιρόμουν. Ήταν κακό; «ε, τι να κάνουμε συμβαίνουν κι αυτά». Κι έτσι συνέχιζα να υπάρχω. Είχα τη δουλειά μου, μια χαρά ήμουν... Δε χρειαζόταν να φοβάμαι για κάτι... Δουλειά και ρουτίνα και «έχει ο Θεός»... Εξάλλου, το ρητό της μάνας μου πάντα αντηχούσε μες στ' αυτιά μου... Πού να τρέχω τώρα... Άσε να μη με βρει και η αδέσποτη...

Και μετά, ξεκίνησε η απεργία μας...

Όταν ξεκινήσαμε φοβήθηκα πολύ. Έλεγα ότι δε θα αντέξω-δε θα αντέξουμε, το πολύ δέκα μέρες και μετά θα λυγίσουμε, θα μας τσακίσουν. Άλλωστε, ποιοι είμαστε εμείς να πάμε κόντρα σε μια πολιτική, τόσοι το προσπάθησαν και έφαγαν τα μούτρα τους. Αφήστε που φοβόμουν μη με βρει η ρημάδα η αδέσποτη...

Κι ύστερα είδα ότι μέρα με τη μέρα, άρχισε να υποχωρεί... Ίσως και γιατί κατέβαινα σχεδόν κάθε μέρα στις δράσεις. Πότε περιφρούρηση, πότε πορεία, πότε συνέλευση. Σιγά-σιγά έπαιρνα δύναμη. Από τους συναδέλφους που έβρισκα κάθε μέρα και μιλούσαμε. Κι ας μην ήταν οι συζητήσεις μας πάντα ευχάριστες, κι ας μη μας γέμιζαν με αισιοδοξία. Ήμασταν εκεί όμως και μιλούσαμε. Αναλύαμε και ανταλλάσαμε απόψεις, ο καθένας έβλεπε την οπτική του άλλου και διαμορφώναμε την άποψή μας. Μέρα – μέρα το πηγαίναμε. Γιατί ο αγώνας μας είναι δίκαιος κι αυτό το παραδέχονται όλοι. Κόντρα το υπουργείο; Κόντρα κι εμείς. Όχι όμως από πείσμα. Με επιχειρήματα. Με μεθοδευμένες κινήσεις. Κι ας μη συμφωνούσαμε πάντα όλοι με όλα. Αλλά ήμασταν εκεί. Και στηρίζαμε. Και οι μέρες περνούσαν... κι εμείς ήμασταν εκεί...

Κι ο φόβος έφευγε σιγά-σιγά... Ύστερα, έβλεπα και πολλούς από τους Καθηγητές μας. Να είναι εκεί. Πραγματικά. Δεν το πίστευα στην αρχή. Να έρχονται για να μας δώσουν κουράγιο. Ίσως όχι όλοι, όχι πάντα. Αλλά τελικά είχαμε εκεί μαζί μας πιο πολλούς απ' όσους νομίζαμε ή περιμέναμε. Και βλέπαμε και τις ενέργειες που έκαναν να μας στηρίξουν, κείμενα, αποφάσεις, συνελεύσεις, απεργίες κι αυτοί μαζί μας... υπήρχαν πολλοί μαζί μας τελικά. Και πολλοί από τους φοιτητές μας, κι αυτοί εκεί, ατέλειωτες ώρες μαζί μας στις περιφρουρήσεις, με αποφάσεις από συνελεύσεις, με τη φωνή τους και τη δύναμή τους μας έδιναν κουράγιο. Και υπήρχαν και πολλοί περισσότεροι που δεν τους είδαμε ποτέ, που όμως διαβάζαμε απόψεις τους ενθαρρυντικές στο διαδίκτυο. Και ο κόσμος ο καθημερινός, που βρίσκαμε στο δρόμο, όλοι είχαν να πουν μια καλή κουβέντα, ελάχιστες οι αντιρρήσεις που με τη συζήτηση κάμπτονταν, όταν λέγαμε την αλήθεια της κατάστασης. Ίσως δε χρειαζόταν πια να φοβάμαι τόσο πολύ...

Και μετά ήρθε η είδηση για την υποβολή της πλατφόρμας. Και άρχισαν να διαρρέουν νούμερα για το πόσοι έχουν ήδη υποβάλει. Κι εκεί ξαναφοβήθηκα. Άλλος φόβος όμως τώρα αυτός. Τώρα η αδέσποτη πέτρα ήταν ο συνάδελφος. Φοβήθηκα τον διπλανό. Φοβήθηκα εμένα. Τώρα τι κάνω; Τι θα κάνει ο συνάδελφος; Αυτός που μαζί του μιλούσα τόσες μέρες, που ανταλλάσαμε σκέψεις και αγωνίες έγινε αντίπαλος. Και τον φοβήθηκα. Θα με προδώσει; Η ζωή με δίδαξε κατά καιρούς ότι η προδοσία έρχεται από τους πιο κοντινούς... Άρα υπήρχε λόγος να τον φοβάμαι....

Κι ύστερα, κι ενώ φοβόμουν, φάνηκε μια λύση. Οι νομικοί μας μίλησαν τόσες φορές, γνωμοδοτήσεις επί γνωμοδοτήσεων, μας τόνισαν τα υπέρ και τα κατά και τελικά με έπεισαν για το τι πρέπει να κάνω. Δε θέλω να πω εγώ στον συνάδελφό μου τι θα κάνει. Ξέρω όμως ότι εγώ πια δεν φοβάμαι γιατί ξέρω ότι αυτό που θα κάνω, θα το κάνω μαζί με τους άλλους. Ξέρω ότι είμαστε πολλοί μαζί. Ξέρω ότι η ενέργειά μου αυτή, μου δίνει το δικαίωμα σε μελλοντική διεκδίκηση... Ξέρω ότι δε θα φοβάμαι συνέχεια, γιατί δεν θα έχω δώσει τα στοιχεία μου σ' ένα σύστημα που θα με έχει για πάντα στη λίστα των «διαθέσιμων».

Ξέρω ότι τώρα όλοι φοβούνται. Κι ας μη το λένε. Εγώ όμως θέλω να πω σε όλους, ανώνυμα, στον καθένα ξεχωριστά ότι εγώ πια δε φοβάμαι. Στην απόφαση που πήρα τουλάχιστον είμαι μαζί με πολλούς. Γιατί μπορεί πάντα να φοβάται ο καθένας μόνος του αλλά ποτέ δε φοβόμαστε, όταν είμαστε παρέα.

Γιατί δεν πιστεύω τον Σαρτρ, όταν λέει «Κόλαση είναι ο Άλλος».

Ο Άλλος είμαι εγώ, γιατί είμαι ο Άλλος του συναδέλφου μου.

Και δε θέλω ποτέ να γίνω η Κόλασή του.

Δε θέλω να γίνω η αδέσποτη πέτρα που θα τον βρει...

Καλή δύναμη μας εύχομαι....

Αθήνα, 19/10/2013